

[Rytter.]

Derimod synes jeg, at det ærede Medlems Udvikling med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 5 var urigtig. Det ærede Medlem mente nemlig, at „sket Paakrav“ var noget ubestemt, medens derimod „Forfaldsdagen“ var en bestemt Tidsangivelse. Nej, jeg vil nærmest sige lige det modsatte. Det skulde nødvendig gaa saadan, at vi fratog Selskaberne Retten til at bestemme, at Præmien først skal være forfaldet om 14 Dage, om 3 Uger eller om en Maaned. Det skal de formentlig have Ret til. Derved bliver det imidlertid ubestemt, hvornaar Forfaldstiden indtræder, idet den kan blive forrykket ved saadan Aftale. Naar man derimod skriver: efter sket Paakrav, har man noget bestemt at holde sig til, saa kan Selskabet sikre sig Bevis for, hvornaar dette Paakrav sker — eventuelt ved at fremlægge Postkvittering eller paa anden Maade. Det er langt vanskeligere at afgøre, hvad der er Forfaldsdagen. Det sker maaske rent telefonisk, at Selskabet siger: Naa ja, betal saa Præmien inden 14 Dage. Derfor har Udvalgsflertallet ment ikke at kunne tiltræde denne Ændring.

Maa jeg takke det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) for hans overordentlig velvillige Udtalelser om mig som Udvalgets Formand. Jeg sad nede paa min Plads og blev helt flov. Jeg kan ikke dele det ærede Medlems almindelige Syn paa Forsikringen. Jeg tror, det vilde være yderst farligt, hvis vi konsekvent gik over til den Betragtning, at der skulde gives Erstatning i Forhold til den erlagte Præmie, selv om Erstatningen overstiger Tabet. Der maa nogen Begrænsning ind, vi maa noget begrænse Risikoen ved Ildebrand eller Ulykkestilfælde i det hele; og noget, der altid bidrager til at begrænse Ulykkestilfældenes Antal, er, at den forsikrede selv er interesseret i, at der ikke sker en Ulykke.

Overfor det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) maa jeg maaske — idet det i øvrigt bliver den højtærede Justitsminister, der maa besvare det ærede Medlems Forespørgsel — have Lov til at sige, at naar han taler om, at Domstolene vil blive overbebyrdede, er det efter min Mening ikke rigtigt. Man skal jo kun gaa til Domstolene, hvis Ledelsen og den enkelte ikke kan blive enige; men overalt, hvor de bliver enige, ordner de selv deres Forhold indbyrdes. Ligeledes synes jeg, at det ærede Medlem var inde paa en forkert Tankegang i sine Betragtninger over det Tilfælde, at der foreligger simpel Uagtsomhed. Hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, vil Domstolene nemlig ikke kunne

tage Hensyn til, at der foreligger simpel Uagtsomhed; de maa tilkende vedkommende fuld Erstatning ogsaa i saa Tilfælde, idet man maa sige: Bøde for sig og Erstatning for sig, det er to forskellige Ting. Det kan være — det maa jeg ogsaa sige for mit Vedkommende —, at det er noget rigoristisk. Det kan være, man maa sige til Ledelsen: Naa ja, indenfor en vis Grænse har vi ikke noget imod det, men det maa dog konsekvent medføre, at Domstolene maa have samme Ret, for hvis vi ikke giver dem dette, kommer vi i Strid med selve Lovgivningens Synspunkt, og det gaar ikke an. I sidste Instans ender vi altsaa med Domstolene. Men jeg tror heller ikke, det ærede Medlem behøver at være saa bange for Domstolene. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at er der noget, de gerne vil være fri for, er det disse Sager, og jeg tror, man bliver fri for dem, naar Ledelsen og den enkelte kan afgøre Spørgsmaalet. For mig staar det oven i Købet som en stor Fordel, at Ledelsen kan sige til den enkelte: Er du ikke tilfreds med vor Afgørelse, kan du gaa til Domstolene. Det forekommer mig at være den stærkeste Stilling for Ledelsen.

Ellinger: Jeg forstaar ikke den ærede Ordførers Udtalelser med Hensyn til Forfaldsdagen. Efter hans Udtalelser skulde man tro, at den af Selskabet kunde gøres svømmende. Men saa vidt mig bekendt staar der altid i Forsikringsdokumentet, hvornaar Forfaldsdagen kommer, saa der kan ikke være nogen som helst Tvivl i saa Henseende. Hvis Tidspunktet var saa usikkert, som den ærede Ordfører siger, vilde man dog heller ikke hverken i Finland eller Norge eller Sverige have gaaet hen og fastsat noget saadant.

Ordføreren (Rytter): Den første Dag er sikker, for den nævnes i Policen. Men jeg udtalte ogsaa før, at det kunde være, at Selskabet forrykkede Tidspunktet ved f. Eks. telefonisk at meddele den forsikrede, at det var tids nok at betale om 14 Dage, 3 Uger eller en Maaned, og i saa Fald er vi ude at svømme. Naar det derimod retter sig efter sket Paakrav, er Tidsangivelsen bestemt.

Justitsministeren (Zahle): Jeg kan efter den omhyggelige Begrundelse, der er givet for de stillede Ændringsforslag; og efter den Diskussion, der har fundet Sted, indskrænke mig til nogle mere almindelige Bemærkninger.

Først vil jeg sige til det ærede 3die